

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΝΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δαυὶδ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάτερ Δαυὶδ παμμακάριστε, δι' ἐγκρατείας τὸν νοῦν, λαμπρυνόμενος ἄριστα, πρὸς τὸ πρῶτον αἴτιον, τῶν καλῶν ἀνεπτέρωσας, καὶ στῦλος ὄφθης, φωτειδέστατος, φωτίζων πάντας, λόγοις καὶ θαύμασι, τοὺς προσιόντας σοί, διανοία πάντοτε θεοπρεπεῖ, ὅθεν σὲ γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Καθάπερ ὄρνις εὐκέλαδος, ἐν ἀναβάσει φυτοῦ, καλιὰν Πάτερ ἔπηξας, τῷ κρῦει πηγνύμενος, καὶ τῷ θέρει φλεγόμενος, χρυσᾶς ἐντεῦθεν ἔλαβες πτέρυγας, τῆς ἀπαθείας, καὶ τελειότητος, καὶ πρὸς οὐράνιον, ὕψος κατεσκήνωσας ὑπὲρ ἡμῶν, πάντοτε δεόμενος, τῶν εὐφημούντων σε.

Θεῖω ἀπαθείας ἄνθρακι, φλέξας σαρκὸς ἡδονάς, ἀκατάφλεκτος ἔμεινας, ἐν χερσὶ τοὺς ἄνθρακας, πρὸ προσώπου θεόπνευστε, τοῦ Βασιλέως κατέχων, Ὅσιε, ἐκπληττομένου τὴν σὴν λαμπρότητα, ὅθεν παρέσχε σοί, τὰς αἰτήσεις μέγιστον πρὸς τὸν Θεόν, πρέσβυν σὲ μακάριε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Πάντοτε πράττων τὰ ἄποπα, τὸν Ποιητὴν μου Θεόν, παροργίζω ὁ ἄθλιος, καὶ πτοοῦμαι πάναγνε, τὴν αἰώνιον κόλασιν, καὶ τοῦ πυρὸς τὴν φλόγα τὴν ἄσβεστον, καὶ τῶν σκωλήκων τὴν ἀγριότητα, ὧν με ἐξάρπασον, Δέσποινα πανύμνητε, τὸν σὸν Υἱόν, λόγοις τὸν φιλόανθρωπον, καθικετεύουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς ἔβλεψέ σε σταυρούμενον, ἐν τῷ Κρανίῳ Σωτήρ, ἡλλιοῦδο ἢ συμπασα, κτίσις καὶ συνείχετο, δονουμένη μὴ φέρουσα, ἀδίκως πάσχοντα ὑπεράγαθε, ἡ δὲ Παρθένης ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, Οἴμοι! ἐφθέγγετο, τέκνον μου γλυκύτατον, τί τὸ καινόν, τοῦτο καὶ παράδοξον, καὶ ξένον θέαμα;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὁκτωηχοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἦμῶ μάκαρ σου τὸν βίον θείοις λόγοις. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. α'

Ἴππον καὶ ἀναβάτην

Ἦμνοις τὴν φωτοφόρον, καὶ θεῖαν μνήμην σου, συνελθόντες τιμῶμεν, Δαυὶδ μακαριώτατε, φωτὸς ἐγνωκότες σε, καὶ ἡμέρας, Ὅσιε, κληρονόμον ἐν θείῳ Πνεύματι.

Μέλη νεκρώσας Πάτερ, ἐν γῆ τοῦ σώματος, τὴν ζωὴν ἐνοικοῦσαν, ἐν τῇ καρδίᾳ ἔσχηκας, Χριστὸν τὸν νεκρώσαντα, διαβόλου δύναμιν, τοῦ νεκρώσαντος τὸ ἀνθρώπινον.

Νόμοις τοῖς τοῦ Δεσπότη, ὑπέικων Ὅσιε, τὸν σταυρόν σου ἐπ' ὤμων, ἀνέλαβες τοῖς ἴχνεσι, τοῖς τούτου ἐπόμενος, καὶ καθεῖλες ἔπαρσιν, τοῦ ἀλάστορος ταπεινούμενος.

Θεοτοκίον

Ὠφθης ὠραῖσμένη, τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, καὶ Χριστὸν τὸν ὠραῖον, Παρθένε ἀπεκύησας, βροτοῦς ὠραῖσαντα, τοῖς ὠραίοις κάλλεσι, τῆς θεότητος ἀειπάρθενε.

Ὠδὴ γ'

Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενὸς

Μαράνας δι' ἐγκρατείας, κάλλος τοῦ σώματος, τὰς αὐγάς ἐδέξω τοῦ θεοῦ Πνεύματος, καὶ τῆς ἀπαθείας φωταυγεῖς, ἀπήστραψας ἀκτῖνας, καὶ ἰαμάτων τὰ χαρίσματα, Πάτερ τοῦ Προφήτου ὁμώνυμε.

Ἁγίων ἰχνηλατῶν, τοὺς βίους μακάριε, ὅλος ἠγιάσθης ταῖς θεαῖς πράξεσιν, ὅθεν ἀγιάζεις μυστικῶς, τοὺς πίστει τὴν ἁγίαν, ἐπιτελούντάς σου πανήγυριν, Πάτερ θεοφόρε πανόλβιε.

Κοιμίσας τὰς ἡδονάς, τοῦ σώματος, Ὅσιε, προσευχαῖς ἀγρύπνοις καὶ ἀγωνίσματι, Πάτερ ἐν εἰρήνῃ ἀληθῶς, ὑπνώσας ἐκοιμήθης, ὅθεν σὲ ἄγρυπνον κεκτήμεθα, φύλακα οἱ πόθω τιμώντές σε.

Θεοτοκίον

Ἀγγέλων τιμιώτερα, ὦφθης κυήσασα, τὸν αὐτοὺς Παρθένε δημιουργήσαντα, ὅθεν ἱκετεύω σὲ ἀγνή, ἁγίασον τὸν νοῦν μου, καὶ τὴν καρδίαν φωταγώγησον, νέφη τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα.

Ὁ Εἰρμός

«Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός, τὴν γῆν τὴ προστάξει σου, καὶ μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθουσαν, ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον

Ἐγκρατεία τὰ πάθη τὰ τῆς σαρκός, τὴ ψυχὴ ὑποτάξας Πάτερ σοφέ, ὠράθης μακάριε, μετὰ σώματος Ἄγγελος, καλιὰν δὲ πῆξας, ὡς ὄρνις εὐκέλαδος, ἐν φυτῷ εἰς ὕψος, τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας, ὅθεν τῶν θαυμάτων, ἐνεργείας πλουτήσας, μετῆλθες πρὸς Κύριον, ὃν ἐκ βρέφους ἐπόθησας, διὰ τοῦτο βοώμέν σοί, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, ἴασαι δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοί, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύνας ὁ ἄθλιος, Οἴμοι! Τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἠνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; Τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προστάτις θερμότατος, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταυρωσιν, ἦνπερ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνούσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὦδὴ δ'

Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου

Ῥημάτων ζωηρῶν τοῦ Πνεύματος, καθυπακούσας ἀλυμράν, τοῦ βίου θάλασσαν ἔλιπες, καὶ τοῖς κρουνοῖς τῶν δακρῶν, παθῶν ἐναπεξήρανας ρεύματα.

Συνέσεως καὶ χάριτος ἔμπλεως, Πάτερ γενόμενος Δαυὶδ, ἐν ἡσυχίᾳ ἐζήτησας, τὸν εὐεργέτην τῶν ὄλων, καὶ τούτου τῆς ἐλλάμψεως ἔτυχες.

Ὁ βίος σου τὴ βία τῆς φύσεως, περιφανῆς ἀναδειχθεῖς, καὶ συνεργεῖα τοῦ Πνεύματος, βαιοτάτης κακίας, ἀνθρώπους ἐλυτρώσατο Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Ὑμνούμέν σε πανύμνητε Δέσποινα, τὸν ὑπερύμνητον Θεόν, ἀνερμηγεύτως κυήσασαν, τὴν τοὺς χοροὺς τῶν Ἀγγέλων, τῷ κάλλει ἀσυγκρίτως νικήσασαν.

Ὦδὴ ε'

Ὁ ἀναβαλλόμενος

Τεῖνας σου τὰ ὄμματα, καὶ τὰ νοήματα πρὸς τὸν ἐν ξύλῳ ἀναρτηθέντα, φυτῷ ἐνεκαρτέρησας, φλεγόμενος Πάτερ, καὶ νιφετοῖς πηγνύμενος.

Ὁλος ἀστραπόμορφος, ὠράθης Ὅσιε, τὸ πῦρ παλάμαις Δαυῖδ κατέχων, καὶ τὸν βασιλεύοντα θυμιῶν συνθέτω, παμμάκαρ θυμιάματα.

Νῦν οὐκ ἐν αἰνίγματι, οὐδὲ φαντάσματι, τὸ θεῖον κάλλος ὄραξ Παμμάκαρ, πρόσωπον δέ, Ὅσιε, πρὸς πρόσωπον μᾶλλον, λυθεισῶν τῶν ἐμφάσεων.

Βότρυς ὠραιότατος, τῆς θείας, Ὅσιε Δαυῖδ ἀμπέλου, ἐφάνης βλύζων, οἶνον κατανύξεως, τοῖς ἐκ μέθης Πάτερ, παθῶν παραφρονήσασι.

Θεοτοκίον

Ἰθυνον τὸν βίον μου, καὶ τὰ κινήματα, τῆς διανοίας ἀγνή Παρθένε, πρὸς τὸ θεῖον βούλημα, τοῦ ἐκ σοῦ ἀρρήτως, ἡμῖν ἐπιδημήσαντος.

Ὦδὴ ς'

Μαινομένην κλύδωνι

Οἶκος θείου Πνεύματος, ἐγνωρίσθης Ὅσιε Δαυῖδ, ἐν μικρῷ οἰκίσκῳ συγκλειόμενος, καὶ τὴν στενὴν τῆς εὐρυχώρου ἐλόμενος.

Νόμοις καθυπέκλινας, τοῦ Δεσπότη Πάτερ τὴν ψυχὴν, καὶ φωτὸς ἀνάπλεως γεγένησαι, καὶ δεκτικὸς τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Θαύμασιν ὁ βίος σου, θεοφόρε Πάτερ ἀληθῶς, καθωραϊζόμενος τοῖς πέρασι, διεδόθη, ὅθεν πιστῶς εὐφημούμεν σε.

Θεοτοκίον

Ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου, ἐξυφάνθη σὰρξ ὑπερφυῶς, τῷ δημιουργήσαντι τὸν ἄνθρωπον, Θεοτόκε, ὅθεν ἀξίως ὑμνούμεν σε.

Ὁ Εἰρμός

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα Χριστέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος».

Συναξάριον

Τῆ ΚΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Δαυῖδ, τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη.

Στίχοι

- Δαυῖδ συνήφθης τῷ πάλαι Δαυῖδ νέε,
- Ἄλλον Γολιάθσαρκικά κτεῖνας πάθη.
- Ἐκτε ἐξεπέρησε πύλας βίου εἰκάδι Δαυῖδ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἐπισκόπου Γοθθίας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ'

Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ἰστασο ἀκλόνητος, φυτοῦ κλόνοις Ὅσιε, ἀρδεΐαις δακρύων σου, συχνῶς ποτιζόμενος, καὶ μέλπων ἀσιγήτως, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὅλην σου τὴν ἔφεσιν, πρὸς Θεὸν ἀνέτεινας, ὅλην τὴν καρδίαν σου, δοχεῖον ἐτέλεσας, τῶν θείων χαρισμάτων, θεοφόρε εἰς αἰῶνας.

Ἰθυνας τὸν βίον σου, πρὸς τὸ θεῖον θέλημα, ἔφθασας ὡς ἡλιπισας, τὴν ἄνω μητρόπολιν, ἐν ἣ τὸ σὸν ἐκτήσω, πολίτευμα θεόφρον.

Σὲ φωτοειδέστατον, Πάτερ χρηματίσαντα, ἄνθρακα κατέχοντα, παλάμαις ὡς ἔβλεψεν, ὁ ἄναξ κατεπλάγη, καὶ πεσῶν σοὶ προσεκύνει.

Θεοτοκίον

Λέλυται τῷ τόκῳ σου, ἀρὰς τὸ ἀνθρώπινον, μόνη παντευλόγητε, διὸ σὲ δοξάζομεν, ὡς κεχαριτωμένην, Θεοτόκε εἰς αἰῶνας.

Ὦδὴ η'

Σοὶ τῷ παντουργῷ

Ὁρθρος φαινός, τοῖς ἐν τῷ σκότει ὄφθης, τοῦ βίου Μακάριε, φῶς ἐπιγνώσεως, πάσιν ἀυγάζων, τοῖς πόθῳ σὲ ὑμνοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσι, Χριστον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γέγονας εὐθύς, καὶ ταπεινὸς καὶ πρᾶος, Δαυὶδ τὸν συνώνυμον, ἐξεικονίζων πιστῶς, ὅθεν σὺν τούτῳ, τὴν γῆν τὴν τῶν πραέων, Πάτερ ἐκκληρώσω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ θεοφεγγής, τῶν μοναζόντων στῦλος Δαυὶδ ὁ μακάριος, Προφήτης ἔνθεος, ἄλλος ἐδείχθη, τὰ μέλλοντα προλέγων, θεία ἐπιπνοία, τοῦ Πνεύματος τοῦ θείου.

Ἱεροπρεπής, ἱερωμένος ὄλως, ἡμερῶν τοῦ πνεύματος πλήρης γενόμενος, Πάτερ ἐν γήρα ὀσίως βαθυτάτῳ, ἔλιπες τὸν βίον, καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σὲ τὴν καλλονήν, τοῦ Ἰακώβ Παρθένε, Θεὸς ἦν ἠγάπησε, καὶ ἐξελέξατο, πάντες ὡς μόνην, ἀεὶ εὐλογημένην ἀνυμολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Σοὶ τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν ἔμελλον, Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὦδὴ θ'

Ἥσαϊα χόρευε

Ἰερὰν πανήγυριν, συνελθόντες σήμερον πιστῶς, τελέσωμεν Ἱεροῦ, ἅπαντες Πατρός, ἀσκήσει ἐκλάμψαντος, καὶ ἑαυτὸν, ὅλον τῷ Θεῷ, καθιερώσαντος, διὰ βίου τελειότητος.

Ὅσπερ δένδρον τέθηλας, ἐφ' ὑδάτων, Ὅσπερ ῥοαίς, πνευματικῶν ἀρετῶν, φέρων τοὺς καρπούς, φυτῷ δὲ πηξάμενος, ὡς ἀετός, Πάτερ καλιάν, πρὸς τὰ οὐράνια, τὰς σᾶς φρένας ἐξεπέτασας.

Σοῦ προφητικώτατα, θεωρήσας Ὅσπερ Δαυὶδ, τὴν ἐξοδὸν προφωνεῖς, ταύτην τοῖς λαοῖς, ἠνίκα στελλόμενος, τὴν κατ' αὐτῶν ἔστησας σοφέ, τοῦ βασιλεύοντος, σφοδροτάτην ἀγανάκτησιν.

Ἡ ἀγία μνήμη σου, ἀγιάζει σήμερον ἡμᾶς, τελοῦντας ταύτην πιστῶς, Ὅσπερ Δαυὶδ, ἀγίως γὰρ ἤνυσας, τὴν σεαυτοῦ, Ἄγιε ζωὴν, καὶ μετὰ κοίμησιν, τοῖς Ἁγίοις συναγάλλῃ ἀεὶ.

Θεοτοκίον

Φωτοφόρον πύλην σε, προεώρα, Ἰεζεκὴλ, δι' ἧς διήλθε τὸ φῶς, τὸ ἀληθινόν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ἐκτενῶς, αἴτησαι Ἀγνή, τῆς μετανοίας μοί, διανοῖξαι πύλας δέομαι.

Ὁ Εἰρμός

«Ἥσαϊα χόρευε, ἡ Παρθένος, ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον, ἀνατολή, ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, τὴν Παρθένον μακαρίζομεν».

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες. Καὶ Απόλυσις.